

Sygn. akt V Ua 32/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Marzena Głuchowska
Sędziowie:	SSO Ewa Nowakowska SSO Stanisław Pilarczyk (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Anna Werner-Dudek

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2016r. w Kaliszu

apelacji (...) Komendanta Wojewódzkiego Policji w P.

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 13 maja 2016 r. sygn. akt IV U 151/15

w sprawie z wniosku **M. M.**

przeciwko (...) **Komendantowi Wojewódzkiemu Policji w P.**

o jednorazowe odszkodowanie

oddala apelację

SSO Stanisław Pilarczyk (spr.) SSO Marzena Głuchowska SSO Ewa Nowakowska

UZASADNIENIE

(...) Komendant Wojewódzki Policji w P., decyzją z dnia 27 lutego 2015 roku, umorzył postępowanie w sprawie przyznania świadczenia odszkodowawczego M. M. w związku z wypadkiem w trakcie bezpośredniej drogi z miejsca pełnienia służby, któremu uległa w dniu 14 kwietnia 2014 roku.

W uzasadnieniu decyzji Komendant wskazał, iż brak jest podstawy prawnej do wydania decyzji w zakresie przyznania świadczenia odszkodowawczego w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 roku o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą (Dz. U. z 2014 roku, poz. 616 ze zmianami), która nie reguluje kwestii przyznania bądź odmowy przyznania odszkodowania za wypadek w drodze na służbę czy z miejsca pełnienia służby.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła M. M. wskazując, iż decyzja została wydana na podstawie ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 roku, o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostającej

w związku ze służbą, w której wprowadzono nową definicję wypadku w służbie w Policji. Tymczasem powinna mieć zastosowanie poprzednia ustawa. Odwołująca wskazała, że obowiązująca od dnia 1 lipca 2014 roku ustawa nie reguluje kwestii przyznania bądź odmowy przyznania odszkodowań za wypadek w drodze do służby czy miejsca pełnienia służby. Ponadto podniosła, iż w decyzjach wykonawczych wydawanych przez organy państwowe nie można powoływać się na przepisy, które nie istniały w chwili zaistnienia zdarzenia.

Na rozprawie w dniu 17 września 2015 roku odwołująca doprecyzowała żądanie odwołanie – wniosła o przyznanie jej jednorazowego odszkodowania za 4% trwałego uszczerbku na zdrowiu.

W odpowiedzi na odwołanie (...) Komendant Policji, działający przez pełnomocnika procesowego, będącego radcą prawnym, wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 13 maja 2016 roku, w sprawie o sygn. akt IV U 151/15, Sąd Rejonowy w Kaliszu – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Kaliszu zmienił zaskarżoną decyzję (...) Komendanta Wojewódzkiego Policji w P., z dnia 27 lutego 2015 roku, nr 50/o/2015, w ten sposób, że przyznał odwołującej M. M. jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku z dnia 14 kwietnia 2014 roku, pozostającego w związku z pełnieniem służby w Policji za 4% trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o następujący stan faktyczny:

Odwołująca M. M., zamieszkała w R., w dniu 14 kwietnia 2014 roku pełniła służbę w godzinach od 14:00 – 22:00, która przedłużyła się do godziny 00:00. Po skończonej służbie odwołująca wracała do domu samochodem marki (...). Na prostym odcinku drogi nr (...) do miejscowości R. z prawej strony wbiegła wprost pod samochód sarna. Podczas uderzenia doszło do wystrzelenia dwóch przednich poduszek powietrznych, o które odwołująca uderzyła głową.

W wyniku zdarzenia odwołująca doznała pourazowego przewlekłego zespołu bólowego kręgosłupa szyjnego po przebytych skręceniu, co stanowi 4% trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Odwołująca raport w sprawie zaistniałego wypadku złożyła Komendantowi Miejskiemu Policji w K. w dniu 15 kwietnia 2014 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd I Instancji ustalił na podstawie dokumentów zawartych w aktach sprawy, opinii biegłego lekarza ortopedy – chirurga urazowego T. K., akt postępowania powypadkowego KMP w K..

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny prawnej:

Niekwestionowanym przez strony w niniejszej sprawie było to, że odwołująca w dniu 14 kwietnia 2014 roku uległa wypadkowi pozostającemu w związku z pełnieniem służby w Policji jak w art. 2 ustęp 1 punkt 8 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 roku o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji (Dz. U. 1972, nr 53, poz. 345 ze zmianami) obowiązującej do dnia 01 lipca 2014 roku

Spornym było czy w niniejszej sprawie ma zastosowanie powyższy przepis.

Jak stanowi przepis art. 48 ustęp 1 ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 roku, o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą (Dz. U. z 2014 roku, poz. 616 ze zmianami), do postępowań w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych wszczętych, a niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe czyli przepisy ustawy powołanej już przez Sąd Rejonowy na wstępie rozważań prawnych.

W myśl przepisu art. 12 ustęp 1 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 roku postępowanie w sprawie odszkodowania wszczyna się urzędowo lub na wniosek zainteresowanego.

Sąd Rejonowy przyjął, że za taki wniosek należy uznać raport w sprawie zaistniałego wypadku złożony przez odwołującą w dniu 15 kwietnia 2014 roku, co potwierdza wydane na podstawie delegacji art. 2 ustęp 2 wyżej powołanej

ustawy rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 10 października 2011 roku w sprawie trybu ustalania okoliczności i przyczyn wypadków pozostających w związku z pełnieniem służby w policji § 3 (Dz. U. z 2011 roku, nr 243, poz. 1453). To spowodowało, że do rozważanego stanu faktycznego zastosowanie znalazły przepisy ustawy z dnia 16 grudnia 1972 roku, a nie przepisy obecnie obowiązującej ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 roku (uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Kaliszu z dnia 21 stycznia 2016 roku w sprawie o sygn. V Ua 30/15).

W tych okolicznościach Sąd I instancji na podstawie wyżej powołanych przepisów oraz art. 5 ustęp 1 przywołanej ustawy z dnia 16 grudnia 1972 roku i art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w sentencji wyroku. Koszty procesu Sąd Rejonowy ustalił zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 109 § 1 k.p.c.

Od wyroku z dnia 13 maja 2016 roku (...) Komendant Wojewódzki Policji w P. wniósł w ustawowym terminie apelację zaskarżając powyższe orzeczenie w całości.

Wyrokowi temu skarżący zarzucił:

1. naruszenie przepisu przejściowego – art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 roku, o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą (Dz. U. z 2014 r., poz. 616) zwanej dalej „nową ustawą” mającego wpływ na treść orzeczenia poprzez jego błędną interpretację i w rezultacie niewłaściwe zastosowanie, podczas gdy przepis ten w przedmiotowej sprawie nie znajduje zastosowania, gdyż do wszczęcia postępowania w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych doszło po 1 lipca 2015 roku, tj. po dniu wejścia w życie nowej ustawy; apelujący podał, iż Sąd Rejonowy błędnie ustalił moment wszczęcia postępowania w sprawie przyznania świadczenia odszkodowawczego. W konsekwencji doprowadziło to do niewłaściwego przyjęcia, że do rozpoznania sprawy dot. wypadku M. M. w trakcie bezpośredniej drogi do służby zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 16 grudnia 1972 roku, o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą zwanej dalej „uchyloną ustawą”;
2. naruszenie prawa materialnego polegające na zastosowaniu przepisu prawa nieistniejącego, tj. art. 2 ust. 1 pkt. 8 uchylonej ustawy, który to przepis za wypadek uznawał zdarzenie, które zaszło podczas odbywania bezpośredniej drogi do służby, podczas gdy zastosowanie winien mieć przepis art. 3 ust. 1 ww. nowej ustawy zgodnie z którym przedmiotowe zdarzenie nie stanowi wypadku;
3. naruszenie prawa procesowego tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do ustalenia przez biegłego 0% trwałego uszczerbku na zdrowiu.

W związku z powyższym apelujący wniósł o: zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie odwołania oraz zasądzenie od M. M. na rzecz skarżącego kosztów postępowania za instancję apelacyjną, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu złożonej apelacji (...)Komendant Wojewódzki Policji w P.podał, iż Sąd Rejonowy błędnie ustalił moment wszczęcia postępowania w sprawie przyznania świadczenia odszkodowawczego. Zdaniem apelującego moment ten powinien być liczony od dnia wydania orzeczenia komisji lekarskiej nr (...), tj. od daty 20 stycznia 2015 roku. Biorąc pod uwagę powyższe, skarżący uznał, że złożenie raportu spowodowało zatem wszczęcie jedynie postępowania wyjaśniającego, a nie postępowania w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych. Apelujący podał nadto, że w przepisach przejściowych ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 roku, o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą, ustawodawca nie zawarł żadnej regulacji, z której można by wywodzić, iż poprzednio obowiązujące przepisy stosuje się do wypadków zaistniałych przed dniem 1 lipca 2014 roku. Podał dalej, że ustawodawca nie uzależnił stosowania poprzednio obowiązujących przepisów od daty wypadku lecz od daty wszczęcia postępowania w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych, a takie postępowanie mogło być wszczęte dopiero po uzyskaniu przez organ orzeczenia komisji lekarskiej. Orzeczenie takie zostało sporządzone po wejściu w życie ustawy, a zatem w niniejszej sprawie nie mógł mieć zastosowania

przepis art. 48 nowej ustawy wypadkowej. Skoro należy przyjąć, iż postępowanie w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych w okolicznościach niniejszej sprawy zostało wszczęte po dniu 1 lipca 2014 roku to (...)Komendant Wojewódzkiej Policji w P.zobowiązany był do stosowania nowej ustawy, która nie uznaje za wypadek w służbie zdarzenia w drodze do/ze służby. Apelujący podał, iż Sąd I instancji – wbrew opinii biegłego sądowego, z której wynikało, iż odwołująca nie poniosła trwałego uszczerbku na zdrowiu na skutek wypadku mającego miejsce w dniu 14 kwietnia 2014 roku – zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał M. M.4% trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja (...) Komendanta Policji w P. jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Ponowna analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a także zarzutów podniesionych w apelacji, prowadzi, zdaniem Sądu Okręgowego, do wniosku, że zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy.

Prawidłowo dokonane ustalenia faktyczne oraz należycie umotywowaną ocenę prawną sporu Sąd Okręgowy przyjmuje za własną, w pełni dzieląc wywody zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z tego też względu Sąd Okręgowy nie dostrzega potrzeby ponownego, szczegółowego przytaczania zawartych w nim argumentów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku, I PKN 339/98, OSNAP 1999/24/779; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2010 roku, I UK 233/09, Lex nr 585720; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009 roku, II AK 58/09, Lex nr 558303; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 roku, II PK 278/11).

W przedmiotowej sprawie stan faktyczny jest bezsporny. Sporna pozostawała ocena, która z ustaw, dotyczących odszkodowań przysługujących w razie wypadków i chorób w związku ze służbą w Policji, stanowi podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, a mianowicie czy ustawa z dnia 16 grudnia 1972 roku o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji (Dz. U. z 1972 roku nr 53, poz. 345 ze zmianami), czy też ustawa z dnia 4 kwietnia 2014 roku o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą (Dz. U. z 2014 roku, poz. 616).

Na wstępie należy wskazać, iż ustawa o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji, z dnia 16 grudnia 1972 roku, w art. 2 uznawała za wypadek pozostający w związku z pełnieniem służby w Policji nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, które zaszło podczas lub w związku:

1. z wykonywaniem obowiązków służbowych albo poleceń przełożonych;
2. z wykonywaniem czynności w interesie służby, nawet bez polecenia przełożonych;
3. z wykonywaniem funkcji lub zadań zleconych przez działające w resorcie spraw wewnętrznych organizacje polityczne, zawodowe albo społeczne;
4. z ratowaniem ludzi lub ich mienia z grożącego niebezpieczeństwa albo ratowaniem mienia społecznego przed zniszczeniem lub zagarnięciem;
5. z udzielaniem przedstawicielowi organu państwowego pomocy przy spełnianiu przez niego czynności urzędowych;
6. z udziałem w pościgu lub ujęciu osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa albo ochroną innych obywateli przed napaścią;
7. z udziałem w czynach społecznych organizowanych w resorcie spraw wewnętrznych;
8. z odbywaniem bezpośredniej drogi do miejsca wykonywania czynności określonych w pkt 1-7.

Z kolei ustawa z dnia 4 kwietnia 2014 roku, o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą, która zastąpiła z dniem 1 lipca 2014 roku ustawę z 1972 roku, definiuje

w art. 2 jako wypadek nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło podczas:

1. wykonywania lub w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych albo poleceń służbowych;
2. wykonywania lub w związku z wykonywaniem czynności w interesie służby, nawet bez polecenia przełożonych;
3. uczestniczenia lub w związku z uczestnictwem w obowiązkowych zajęciach z podnoszeniem kwalifikacji zawodowych i sprawności fizycznej funkcjonariuszy;
4. wykonywania lub w związku z wykonywaniem funkcji lub zadań zleconych przez działający w służbie związek zawodowy funkcjonariuszy albo organizacje zawodowe lub społeczne;
5. ratowania lub w związku z ratowaniem ludzi z grożącego niebezpieczeństwa lub ratowaniem mienia Skarbu Państwa przed zniszczeniem lub zagarnięciem;
6. udzielania lub w związku z udzielaniem przedstawicielowi organu państwowego pomocy przy wykonywaniu przez niego czynności urzędowych.

Zatem powyższa nowa regulacja wyłączyła z kręgu zdarzeń uznawanych jako wypadek w związku ze służbą, zdarzenia związane z odbywaniem bezpośredniej drogi do miejsca i z miejsca wykonywania czynności służbowych. Przepisy przejściowe ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 roku, o świadczeniach odszkodowawczych, przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą, w art. 48 ust. 1 stanowią, iż do postępowań w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych, wszczętych a niezakończonych decyzją ostateczną przed wejściem w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Analizując powyższe przepisy intertemporalne należy zauważyć, iż ustawa z 1972 roku nie opisuje procedury postępowania, wskazując jedynie, iż postępowanie w sprawie odszkodowania wszczyna się z urzędu lub na wniosek zainteresowanego.

Z kolei nowa ustawa nie definiuje momentu wszczęcia postępowania, wskazując, iż może być wszczęte z urzędu lub na wniosek. W tym celu należało dokonać wykładni systemowej nowej ustawy, w szczególności rozdziału 3 Ustalenie okoliczności i przyczyn wypadku, i wskazanych w nim czynności. Postępowanie inicjuje zdarzenie – wypadek, następnie ma miejsce zawiadomienie przez poszkodowanego swojego przełożonego o zdarzeniu. Kolejnym etapem jest dokonanie zabezpieczenia miejsca wypadku oraz niezwłoczne, od momentu powzięcia wiadomości o wypadku funkcjonariusza, wszczęcie przez kierownika jednostki organizacyjnej postępowania, w sprawie ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku – postępowanie wyjaśniające przez powołanie komisji powypadkowej, sporządzenie protokołu, orzeczenie Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej MSW.

Zważywszy na treść przepisu rozdziału 3 cytowanego wyżej przepisu, w szczególności kolejność czynności jakie muszą być podjęte w toku postępowania, Sąd I instancji doszedł do prawidłowego przekonania, iż o wszczęciu postępowania należy uznać raport w sprawie zaistniałego wypadku, jaki złożyła odwołująca M. M. w dniu 15 kwietnia 2014 roku, gdyż ten raport rozpoczyna cały proces, który jest kontynuowany przez kierownika jednostki. To właśnie na kierowniku jednostki ciąży niezwłoczne podjęcie czynności takich jak powołanie komisji wpadkowej.

Gdyby przyjąć pogląd wyrażony w apelacji, iż momentem wszczęcia postępowania jest moment wydania orzeczenia przez Wojewódzką Komisję Lekarską, prowadziłyby to do uzależnienia zastosowania nowej lub starej ustawy od szybkości prac Komisji Lekarskich, co pozostaje w sprzeczności z istotą i celem świadczenia jednorazowego odszkodowania w związku z wypadkiem pozostającym w związku ze służbą w Policji.

Ponadto analizując art. 48 ust. 1 nowej ustawy, który stanowi, że do postępowania w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych, a nie zakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się dotychczasowe przepisy, podkreślenia wymaga, iż zgodnie z art. 16 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania

administracyjnego, decyzja ostateczna to decyzja, od której nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji lub wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy (por. wyrok NSA z dnia 28 lutego 2012 roku, II OSK 2190/11, Lex nr 1145570).

Nie ulega wątpliwości, iż w momencie wejścia w życie nowej ustawy, nie była wydana ostateczna decyzja co do prawa do jednorazowego odszkodowania dla odwołującej M. M..

Taki pogląd przyjął również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 września 2014 roku (II UK 593/13, Lex nr 1540632), gdzie w uzasadnieniu wyroku, między innymi, podniósł, iż odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 roku, należy wyjaśnić, że prawo do odszkodowania objętego postępowaniem niezakończonym ostateczną decyzją przed dniem 1 lipca 2014 roku (art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 roku o świadczeniach odszkodowawczych, przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku z służbą) przysługuje na podstawie art. 1 w związku z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 roku o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji.

Sąd Okręgowy w całości podziela ten pogląd Sądu Najwyższego.

Tak więc, prawidłowo Sąd meriti przyjął, iż w niniejszej sprawie mają zastosowanie przepisy cytowanej wyżej ustawy z dnia 16 grudnia 1972 roku, a więc odwołująca M. M. ma prawo do jednorazowego odszkodowania na podstawie powyższej ustawy.

Odnosząc się do zarzutu apelacyjnego, odnośnie ustalenia przez biegłego lekarza 0% trwałego uszczerbku na zdrowiu, należy podnieść, iż ustawa z dnia 16 grudnia 1972 roku, o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji, posługiwała się pojęciem trwałego uszczerbku.

Trwały uszczerbek nie musi być nieodwracalny, ale powinien mieć cechy wskazujące, że trwać będzie przez dłuższy okres. Cytowana ustawa z 1972 roku nie definiuje pojęcia trwałości. Za takie uszczerbki uznaje się te, które zostały wymienione w wykazie, zawierającym normy oceny procentowego trwałego uszczerbku na zdrowiu. Takie uszczerbki zostały ustalone między innymi w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 2014 roku, w sprawie ustalenia uszczerbku na zdrowiu funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biura Ochrony Rządu (Dz. U. z 2014 roku poz. 866), gdzie w załączniku Nr 2 poz. 95, przy urazowym zespole szyjnym bólowym procent uszczerbku określono od 2 do 5%.

Wcześniej podobne rozwiązanie wynikało z rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 marca 1973 roku, w sprawie ustalenia stopnia trwałego uszczerbku na zdrowiu oraz w związku ze śmiercią funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej w skutek wypadku lub choroby (Dz. U. z 1973 roku Nr 11 poz. 83).

Zgodnie z art. 12 ust. 2 cytowanej wcześniej ustawy z dnia 16 grudnia 1972 roku, prawo do odszkodowania oraz jego wysokość ustalają właściwe organy spraw wewnętrznych.

Natomiast, zgodnie z art. 31 cytowanej wyżej ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 roku o uszczerbku na zdrowiu funkcjonariusza, doznany wskutek wypadku, orzekają komisje lekarskie, podległe Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Takie ustalenia, odnośnie uszczerbku na zdrowiu M. M., dokonała Wojewódzka Komisja Lekarska, podległa Ministrowi Spraw Wewnętrznych w P. w dniu 20 stycznia 2015 roku, ustalając uszczerbek na zdrowiu w wysokości 4% i takie orzeczenie nie było kwestionowane przez strony, żadna ze stron nie odwołała się od tego orzeczenia do Okręgowej Komisji Lekarskiej Ministra Spraw Wewnętrznych, a więc orzeczenie takie było prawomocne.

Biegły lekarz ortopeda badał odwołującą M. M. w dniu 16 marca 2016 roku, prawie 2 lata po wypadku odwołującej, a więc nie mogła już stwierdzić skutków wypadku.

Skoro w wykazie norm oceny procentowej uszczerbku na zdrowiu funkcjonariusza policji wymieniony został, potwierdzony przez biegłą lekarz ortopedę, pourazowy przewlekły zespół bólowy kręgosłupa szyjnego, spowodowany skutkami wypadku odwołującej z dnia 14 kwietnia 2014 roku, a urazowy zespół szyjny bólowy daje uszczerbek na zdrowiu od 2 do 5%, to orzeczenie Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej w P., ustalające u odwołującej 4% uszczerbku na zdrowiu, jest zgodne z wymienionym wykazem. Opinia biegłej lekarz ortopedy nie wyklucza ustalenia 4% uszczerbku na zdrowiu w związku z pourazowym zespołem bólowym szyjnym, a jedynie stwierdza, iż obecnie u odwołującej nie ma trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Urazowy zespół bólowy szyjny może nie mieć charakteru trwałego, ale już samo jego zaistnienie na skutek urazu powoduje ustalenie uszczerbku na zdrowiu od 2 do 5%.

Tak więc, ustalenie przez Wojewódzką Komisję Lekarską, orzeczeniem z dnia 20 stycznia 2015 roku, 4% uszczerbku na zdrowiu, na skutek wypadku z dnia 14 kwietnia 2014 roku, było zgodne z obowiązującymi wówczas przepisami i Sąd I instancji, pomimo, iż w uzasadnieniu swego wyroku, nie odniósł się do opinii biegłej lekarz ortopedy, to prawidłowo przyjął, iż odwołująca M. M. ma prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku z dnia 14 kwietnia 2014 roku, pozostającego w związku z pełnieniem służby w Policji, za 4% uszczerbek na zdrowiu.

Tak więc w związku z powyższym zarzut naruszenia prawa materialnego, to jest art. 48 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 roku, jak i naruszenia art. 2 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 roku, poprzez jego zastosowanie zamiast art. 3 ust. 1 nowej ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 roku, należało uznać za chybiony.

Również pomimo, iż Sąd I instancji nie odniósł się w uzasadnieniu swego wyroku do opinii biegłej lekarz ortopedy, to jednak mając na względzie poczyniono wyżej rozważania, ustalenie 4% uszczerbku na zdrowiu odwołującej M. M., z tytułu wypadku z dnia 14 kwietnia 2014 roku, ma swoje uzasadnienie.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c, oddalił apelację, jako bezzasadną.

SSO Ewa Nowakowska SSO Marzena Głuchowska SSO Stanisław Pilarczyk (spr.)